

skal bibeholdes eller ikke, vil jeg ikke her sige noget Afgjørende, hverken for eller imod, men jeg vil blot henlede Opmærksomheden paa, at Bestemmelsen er ny, og at den vistnok i alle Tilfælde kan kaldes tvivlsom. — Den ærede Forslagsstiller har anlagt sit Forslag saaledes, at dets Virksomhed, dets Maskineri først træder til ved Contractens Udløb, og da han motiverede sit Forslag, gjorde han dette „Contractens Udløb“ eensbetydende med „Contractens Ophør“. (S. N. Hansen: Nei!) Saa har jeg misforstaaet det ærede Medlem. (S. N. Hansen: Jeg sagde det Modsatte!) Sagde det ærede Medlem ikke, at Lovens Bestemmelser skulde begynde at træde i Virksomhed, naar Contracten var ophørt? (S. N. Hansen: Først naar den var udløben!) Først naar den var udløben, meget vel; den ærede Forslagsstiller har altsaa i sin Motivering udtrykkelig sagt, at dette er at forstaae correct. efter Ordets Udløb, og derimod ikke saaledes, at Bestemmelserne ogsaa skulde træde i Kraft, naar Fæstet bliver forbrudt, hvilket er et meget væsentligt Tilfælde, men dette Tilfælde vil ogsaa have en stor Indflydelse paa Bestemmelserne i § 7. I denne Paragraph findes der Bestemmelser om, til hvem den Sum skal udbetales, som af Statskassen bliver at udbetale til Fæsteren eller hans Efterladte, og der staaer da først: „Er Gaarden bleven ledig, fordi Fæsterens Enke indgaaer nyt Ægteskab, eller fordi en 50-aarig Forpagtning er udløben, da udbetales den nævnte Pengesum til den fra-traaede Bruger. I alle andre Tilfælde udbetales den til den Person, som den afdøde Bruger keftisklig har ønsket, at den skulde komme tilgode.“ Den ærede Forslagsstiller maa, saavidt jeg kan skjønne, indrømme, at der enten er et lille Hul i § 7, hvis Fæstets Forbrydelse ikke udtrykkelig er paatænkt, eller ogsaa maa der fremkomme et Forhold, som ikke kan være hensigtsmæssigt, nemlig det, at den Fæster, hvis Fæste er forbrudt, skal kunne faae Summen udbetalt. (S. N. Hansen: Nei!) Man vil see, at, hvis Sagen skulde stille sig saaledes, at Fæsteren, naar Fæstet er forbrudt, kunde faae Pengesummen udbetalt, vilde Fæstets Forbrydelse vistnok herefter blive meget hyppig, men da dette ikke er Meningen,

maa Meningen altsaa være, at Pengene, naar Fæstet er forbrudt, skulle udbetales, ikke til den sidste Bruger, men enten til den Person, som han har indsat dertil, eller til hans Arvinger. (S. N. Hansen: Nei, saa vil Lovens slet ikke være anvendelig!) Saa vil Loven aldeles ikke være anvendelig, mener den ærede Forslagsstiller. Jeg troede imidlertid, at det Tilfælde, at Fæstet var forbrudt, dog paa een eller anden Maade var taget ind under Lovens, men da jeg hører, at den ærede Forslagsstiller siger, at Loven aldeles ikke vil kunne blive anvendt i dette Tilfælde, vil altsaa Gaarden, hvis Fæstet bliver forbrudt, kunne bortfæstes paany, og Loven vil da først efter Udløbet af den nye Fæstecontract komme i Virksomhed med Hensyn til denne Gaard; Tiden for Lovens hele Bevægelse vil altsaa derved kunne blive forøget med et større eller mindre Marsantal. Jeg har ikke noget Videre at indvende herimod, men jeg har blot villet fremdrage dette Punkt, for at komme til Klarhed om, hvad Lovens mener derom, og jeg antager, at det vilde være rigtigst at optage en udtrykkelig Bestemmelse i saa Henseende, for at der ikke skulde opstaae nogen Misforstaaelse angaaende dette Punkt. Der staaer i 3die Led af § 7: „Har den sidste Bruger ikke efterladt sig Børn, Evigerbørn eller Stedbørn, og hans andre Slægtninge ikke i Løbet af 4 Uger kunne blive enige om at bestemme, hvem det af Staten tilstaaede Beløb skal tilfalde, indbetales Beløbet i Dødsboet til Deling mellem dem efter Arvelovgivningens Bestemmelser.“ Her er aldeles ikke givet nogen Grænse for, hvor nært Slægtskabet skal være, for at nogen Ret til at deeltage i denne Slægtskabsadkomst kan findes; men det er dog klart, at endog det allerfjerneste Slægtskab ikke kan være tilstrækkeligt, for at kunne faae Ret til at deeltage i Nydelsen af denne Pengesum, hvorfor det vistnok vil være nødvendigt, at der gives en Begrænsning af det Slægtskab, som giver Afgang dertil. Naar der i det 4de Punkt staaer: „Tilfalder Beløbet i noget Tilfælde er Umyndig, modtages det paa hans Begne af hans Børge“, er en sliq Bestemmelse ikke ganske tydelig, idet man ikke veed, om